

PAUL VAN LOON

WEERWOLF
HOOIKOORTS

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

Voor Hadjidja en Manisha en Luis

AVI E4

Vijfde druk 2021

© 2013: tekst: Paul van Loon

Omslag en illustraties: Hugo van Look

Boekverzorging: Caren Limpens

Auteursfoto: Tuffcat Media

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7562 6 / NUR 282

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

www.kinderboeken.nl

INHOUD

- 1 Ik wil niet meer 7
 - 2 Niesprik 14
 - 3 Clown 22
 - 4 Help, daar is Noura... 30
 - 5 Haaatsjoekidoekie 38
 - 6 Leo's snurkelding 46
 - 7 Onder water 54
 - 8 Weerwolfwezen 62
 - 9 Twee kale weerwolven 70
 - 10 Beefjef met pluimftaart 78
 - 11 Eekhoorns eten 85
 - 12 Leo's weerwolf trein 92
 - 13 Slaapkippen 100
 - 14 Valse beesten 107
 - 15 Te laat! 115
 - 16 De enige 123
 - 17 Medicijn 127
 - 18 Een oud boek 131
 - 19 Weg weerwolfhooikoorts! 138
- Paul van Loon over *Weerwolfhooikoorts* 147
-

WIE IS WIE...

Pa: de vader van Timmie, is gek op alles dat anders is en op Dolfje, Timmie en ma.

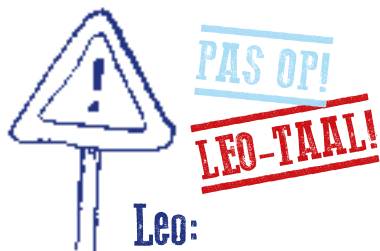
Mevrouw Krijtjes:
de boze buurvrouw, die vol valse streken zit. Zij haat weerwolven.

Valentijn de vampier:
een vampierjongen. Hij beschouwt zichzelf als vriend van Dolfje.

Timmie: Dolfjes beste vriend. Dolfje woont bij Timmie sinds zijn derde jaar.

Ma: de moeder van Timmie, is gek op pa, Timmie, Dolfje en al hun vrienden.

de grote neef van Dolfje.
Leo praat heel BIJZONDER!
Hij heeft namelijk zijn eigen taal verzonnen, toen hij een kleine weerwolf was: **LEO-TAAL!**
Zijn malle zinnen en woorden zijn GEEN drukfouten! Leo praat gewoon zo.

Opa weerwolf:
de opa van Dolfje.
Is bijna altijd een weerwolf, zelfs zonder volle maan.

Noura:
beste vriendin van Dolfje. Zij is zelf ook een weerwolfje.

Dolfje: verandert bij volle maan in een weerwolfje.

1 IK WIL NIET MEER

‘HAAAA... HAAATSJOE!’

Dolfje wordt wakker met een keiharde nies.

Er liggen witte haren in zijn bed.

Ook op zijn kussen.

Er zit zelfs een plukje haar tussen zijn tanden.

Vlug spuugt hij het uit.

Opnieuw niest hij: **‘HAA... TSJIEUW-WROW!’**

Hè, bah, dat heb ik nou steeds de laatste tijd,’ zegt Dolfje.

‘Elke keer als ik een weerwolf ben geweest, moet ik niezen.

Vroeger gebeurde dat nooit.

Maar nu steeds vaker. Soms zelfs dagenlang.

Hoe kan dat toch?’

Niezend en mopperend loopt Dolfje de trap af.

‘Hé, Dolf,’ zegt Timmie, die onder aan de trap staat.

‘HAAAA... HAAATSJOE!’

Timmie houdt zijn handen voor zijn gezicht.

‘Wil je alsjeblieft niet zo in mijn gezicht niezen?’

Dadelijk word ik nog ziek.’

‘O sorry, Timmie,’ zegt Dolfje.

Samen lopen ze de keuken in.

Dolfje niest opnieuw keihard.

‘Jongen toch,’ zegt Timmies moeder.

‘Wat is er met jou aan de hand?’

Je niest als een beest de laatste tijd.’

Dolfje knikt en gaat aan tafel zitten.

‘Ik weet het ook niet.

HAAAA... HAAATSJOE!

‘Hallo, dat was een vette nies,’ zegt pa.

Hij komt de keuken binnen met een theemuts op zijn hoofd.

‘Ik wou dat ik zo hard kon niezen, dat is pas anders!

En ik hou erg van anders, want gewoon is zo gewoon.’

‘Nou, ik vind er niets aan,’ zegt Dolfje.

‘En ik snap niet waardoor het komt.’

Pa gaat aan tafel zitten.

‘Misschien is het iets speciaals van weerwolven.

Dat keihard niezen, bedoel ik.’

Hij zucht diep.

‘Ach, ik wou dat ik ook een weerwolf was.

Dan zou ik echt kunnen veranderen.

En dan zou ik superhard kunnen niezen.

Net als jij! Vet!’

‘Helemaal niet vet!’ roept Dolfje.

‘Ik word er gek van.

En ik weet niet wat ik eraan moet doen.’

Dan klinkt de bel.

‘Ik ga wel!’

Timmie loopt de gang in en doet de deur open.

Daar staat een grote donkere figuur.

Hij draagt een regenjas met een hoed en een wandelstok.
Onder de hoed komt een zwarte wolvensnuit uit.
'Dag, Timmie.'
Een zware, grommende stem.
'Eh... hallo, opa weerwolf.'
Timmie wordt altijd een beetje wiebelig van Dolfjes opa.
Hij is best aardig.
Maar hij ziet er zo dreigend uit.
Zijn ogen blinken en zijn grote tanden glinsteren.
'Dag Timmie, mag ik binnenkomen?'
'Natuurlijk, opa weerwolf.
U komt vast voor Dolfje?'
Opa weerwolf knikt.
'Zomaar even op bezoek.
Ik vind het altijd fijn om mijn kleinzoon te zien.
Gaat het goed met hem?'
'Eh, best wel, geloof ik.
Maar hij moet veel niezen de laatste tijd.'
'Niezen?' zegt opa weerwolf.
'Hm, we zullen eens kijken.'
Achter Timmie loopt hij de gang in, naar de keuken.
Daar niest Dolfje juist weer keihard.
'HAAAA... HAAAATSJOE!'
'Goeiendag!' zegt opa weerwolf.
'Dat is niet mis, Dolfje.'
Dolfje knikt.
'Wat is er met mij aan de hand, opa?'

Ik nies elke keer als het volle maan geweest is.
Zelfs als ik een weerwolf ben.

HAAA... TSJOE!

Opa weerwolf kijkt peinzend naar Dolfje.

‘Hm, ik heb hier wel eens van gehoord,’ gromt hij.

‘Ja? Wat is het dan, opa?’

Opa weerwolf zucht.

‘Nou, eigenlijk komt het door...

Doordat je allergisch bent.’

‘Wat? Allergisch? Waarvoor dan?’

HAAA... TSJOE!

‘Tsja,’ zegt opa weerwolf.

‘Dat is nu juist het probleem.

Je bent allergisch voor weerwolfhaar.

En dus voor weerwolven!
Dat kan soms zomaar gebeuren.’
‘Wat bedoelt u?’ vraagt Dolfje.
‘Nou, het is net zoiets als hooikoorts.
Zeg maar eh, een soort weerwolfhooikoorts.’
‘O, wat bijzonder,’ zegt pa.
‘Ik wou dat ik ook allergisch was voor
weerwolfhaar.
Fantastisch zou dat zijn.’
Maar Dolfje heeft tranen in zijn ogen.
‘Helemaal niet fantastisch.
Ik ben dus allergisch voor mijzelf.
En voor Noura.
En voor opa en voor Leo.
Wat een ramp!’
Timmie slaat een arm om Dolfje heen.
‘Kom op, Dolfje, misschien gaat het vanzelf over.’
‘Nou, dat is te hopen,’ zegt opa weerwolf.
‘Ik ken weerwolven die...’
Hij zwijgt en schudt zijn kop.
‘Nee, Dolfje, ik wil je niet bang maken.
Maar ik stap nu maar eens op.
Misschien is het gevaarlijk voor andere
weerwolven om in jouw buurt te zijn.’
‘Wacht, opa,’ zegt Dolfje.
Maar opa weerwolf wandelt al naar buiten.
‘Ach, Dolfje, maak je maar niet druk,’ zegt ma.
‘Het gaat vanzelf weer over.’
Dolfje luistert niet.

Hij rent de keuken uit, de trap op.
Hij gooit de deur achter zich dicht en gaat op zijn
bed liggen.

Uren later ligt Dolfje nog steeds op bed.
Het is al avond.
Ma heeft eten voor zijn deur gezet.
Dolfje hoeft geen eten.
Hij denkt diep na.
Wat bedoelde opa?
Is het niezen echt gevaarlijk?
Waarom?
Buiten is het al schemerig.
Nog even en dan komt de volle maan tevoorschijn.
Dan wordt Dolfje weer een weerwolf.
Maar wacht eens.
Dolfje springt van het bed.
Hij duwt het raam open en kijkt naar de hemel.
Hier en daar blinkt al een ster.
Dolfje zet zijn handen als een toeter om zijn
mond.
'Ik wil niet meer!' roept hij.
'Ik wil geen weerwolf meer zijn.
Ik wil een gewone jongen zijn.
HAAA... TSJOE!
Hij sluit het raam en trekt de gordijnen dicht.
'Ziezo!
Dan pakt hij zijn dekbed.
Hij wikkelt het om zich heen.

Zo gaat hij onder het bed liggen.
Ha, denkt Dolfje.
Hier kan de volle maan mij niet bereiken.
En als hij mij niet kan vinden, word ik geen
weerwolf.

Langzaam ruilt de
schemering met
de nacht.
Dolfje ligt
doodstil onder
het bed.
Hij gaapt.
'Oeah, slaap, zeg...'
Zijn ogen vallen
dicht.

Als hij ze weer opent, is het al
donker.
Maar niet helemaal.
Een manestraal schijnt door een kier in het
gordijn.
En Dolfje voelt overal haar.
Op zijn armen, op zijn benen, op zijn gezicht.
'HAAAA... TSJOE!'
Haren vliegen in het rond en vallen op de
vensterbank.
Mislukt! denkt Dolfje.
Wat moet ik dan doen?
Ik wil geen weerwolf meer worden!